
ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

ČÍSLO 1

LEDEN 2020

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

„Myslím také na všechny lidi, s nimiž jsem se v uplynulém roce děлил o svůj život, se kterými jsem se setkal. Žehnej jim, aby si stále uvědomovali, že jsou pod tvou žehnající rukou.“ Modlitba z knihy *Důvěrná slova* od Anselma Grüna

Silvestrovské oslavy, loučení se starým rokem a vítání nového roku má mnoho podob, od těch hlasitých až k tichým a duchovním např. účastí na půlnoční bohoslužbě. Staroboleslavská bazilika nabídla krásný zážitek, který bylo možno vidět na vlastní oči a také zprostředkovaně přes internetové připojení. Mnoho mariánských ctitelů využilo této krásné nabídky a spolu s panem kardinálem Dominikem Dukou se radovali z otevření chrámu a úspěšné rekonstrukce.

Věřím, že hodně lidí se také během přelomu starého a nového roku ohlíží a bilancuje. K jedné rovině bilancování nás donutí finanční úřad a věci veřejné. K dalším rovinám si už každý nachází cestu sám. Koho jsem potkal a jak jsem pro-

žil tato setkání. Všechna setkání jsou darem a některá mohou být i velkou zkouškou a třibením našich postojů. Mohu se ohlédnout za inspirujícími osobami, jejich myšlenkami, popř. knihami.

Přemýšlím o tom, co mě nejvíce oslovilo a vnímám úžasnou inspiraci skrze papeže Františka a jeho postoje k mladé generaci, k přírodě a bolestem církve, ke kterým se staví čelem jako moudrý pastýř. Jsem vděčný za dobu svobody a technický pokrok, který umožňuje rychlý přenos myšlenek.

Zároveň je užitečné si připomenout, že internet a sociální sítě jsou jako dobrý sluha a zlý pán. Každá generace to prožívá po svém. Nejmladší bojují s různými podobami závislosti na počítačových hrách a sítích, střední generace je dosti často pod časovým tlakem a nejstarší generace bývá občas vystavena pokušení zfalšovaných zpráv, které nekriticky sdílejí dále.

Oznámení

Dětská mše

Mše svatá pro děti bude 12.1. od 10.30 v Brandýse (navíc k pravidelné mši v 8.30).

Rozhovory za kostelem

V neděli 12.1. od 10 hod. zveme na *Rozhovory za kostelem*, cyklus setkání dospělých farníků s křesťanskou či hledající mládeží od 2. stupně ZŠ.

Klub duchovní četby

Klub duchovní četby se sejde v úterý 14.1. a 28.1. od 19.15 na brandýské faře. Všichni farníci jsou srdečně zváni.

Manželské exercicie

V úterý 7.1. a 21.1. od 19.30 se konají na faře svatoignácké manželské exercicie s modlitbou, meditací a sv. přijímáním.

Setkání Taizé

Zveme na druhé ekumenické setkání s modlitbou v duchu Taizé v neděli 5.1. od

17.30 h. na evangelické faře (Horova 1885, Brandýs).

Adorace v Toušeni

Zveme na pravidelnou tichou adoraci Nejsvětější Svátosti každou neděli od 19 do 20 h. v Toušeni.

Modlitby matek

Zveme maminky z naší farnosti ke společné modlitbě růžence ve čtvrtek 16.1. ve 20 h. na faře.

Spolčo

Spolčo farní mládeže se koná v neděli 12.1. od 17 h. na faře.

Farní ples

Srdečně zveme na Farní starobole-slavsko-brandýský ples v hostinci U Jeleny v Hlavenci v pátek 7.2.2020 od 19.30. Již nyní je možná rezervace, vstupenky budou v prodeji od ledna. Kontakt: Jarmila Habartová, tel. 775 276 586.

Liturgický kalendář

Středa 1. ledna

Slavnost Matky Boží Panny Marie

Čtvrtek 2. ledna

Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíanského

Pondělí 6. ledna

Slavnost Zjevení Páně

Neděle 12. ledna

Svátek Křtu Páně

Pátek 17. ledna

Památka sv. Antonína

Sobota 18. ledna

Památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů

Úterý 21. ledna

Památka sv. Anežky

Pátek 24. ledna

Památka sv. Františka Saleského

Sobota 25. ledna

Svátek Obrácení svatého Pavla

Úterý 28. ledna

Památka sv. Tomáše Akvinského

Pátek 31. ledna

Památka sv. Jana Boska

Mariina legie

Milí farníci z brandýské farnosti!

Chceme vás pozvat do našeho společenství, kde vládou hezké vzájemné vztahy, kde se spolu s Pannou Marií snažíme dělat něco pro své bližní a tím i pro sebe – zveme vás do Mariiny legie. Legie je nesena spiritualitou svatého Ludvíka Grigniona z Montfortu a slib legionáře je pronášen k Duchu Svatému.

Ve farnosti se každý týden schází skupinka, která se nazývá *prezidium* (tento název je převzat z terminologie římských legií a označuje samostatnou opevněnou jednotku) a má též své jméno, většinou podle některé z invokací Panny Marie. Schůzka má pevný řád. Modlíme se modlitbu svatého růžence, následuje duchovní četba a pak si vzájemně sdělujeme zkušenosti z apoštolátu. Důležitá je i promluva kněze.

Ano, píši o apoštolátu. Ten je kromě modlitby posláním legie. Každý z křesťanů je křtem a biřmováním povolán k apoštolátu, ale málokdo jej skutečně koná. Je nesmírně důležité přivádět lidi k Bohu a starat se o spásu bližního. My tak konáme s důvěrou v pomoc Panny Marie. Často se věřící bojí oslovit druhého člověka a mluvit s ním o své víře. Pokud však překoná ostych, zjistí, že většina oslovených reaguje vstřícně. Při rozhovoru se často dozví i osobní důvěrnosti a má z apoštolátu radost. Pokud se křesťan odhodlá a začne apoštolát konat, pozná, že i on sám duchovně roste. Nebudu však popírat, že někdy dojde i k odmítnutí. Ale proč bychom neriskovali a pro Pána Ježíše toto nenesli, vždyť On pro nás udělal daleko více.

Opravdu se apoštolátu nebojte. Děláme jej jednoduchým způsobem, každý podle svých schopností. Někdy stačí jen zmínka o Bohu před ateistou, krátký rozhovor, předání vhodné katolické tiskoviny nebo podpora v modlitbě. Často nám přichází na pomoc „záračná“ medailka, pokud je dotyčný ochoten ji přijmout. Původ medailky vychází ze zjevení Panny Marie v roce 1830 svaté Kateřině Laboure. Panna Marina Kateřinu žádala, aby nechala razit medailku podle jejího přání. Tehdy jí Panna Maria řekla: „Přehojné milosti obdrží ti, kdo ji budou nosit s důvěrou a denně se modlit“ – „O Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“ – My legionáři věříme, že Panna Maria sliby plní. Proto je medailka pro obdarovaného velkým dobrem. Věříme, že Panna Maria dotyčného vede blíže k Pánu Ježíši a Jejím konečným cílem je spása jeho duše. Medailka se lidově nazývá „záračná“, protože se opravdu skrze ni uskutečňují zázraky. Nad to jsou medailky, které rozdáváme, svátostinou. Jsou posvěcené panem biskupem Herbstem, který nad nimi lidem žehná a svolává na ně milosti. Následně se pak i my za obdarované modlíme.

Mariina legie je celosvětové katolické laické hnutí a má svůj systém a uspořádání. Jednotlivá prezidia jsou zastřešena vyššími radami Mariiny legie. My máme svého duchovního vůdce, kterým je pan biskup Herbst. Pražské vyšší radě je nadřazena Vídeň, a ta zase podléhá Dublinu v Irsku, kde bylo hnutí před sto lety založeno. Tímto systémem je legie organizo-

vaná asi ve 180 zemích světa.

Ale teď se vrátím k našemu pozvání: kdo máte rádi Pannu Marii, přijďte se nezávazně podívat na naši schůzku. Scházíme se každou středu

v 17.30 hod. v jídelně Charitního domova ve Staré Boleslavi, Lázeňská 61. Kontakty: Irena Fajmanová, tel. 720 537 131, irena.fajmanova@seznam.cz

Vzpomínka na Milenu Hákovou

Milena je moje nepříliš vzdálená příbuzná z matčiny strany. Rodiny se stýkaly a z vyprávění jsem znal mnoho roztomilých historek z jejího mládí o tetách Hákových. Jak se často stává, byla Milena moje teta, ale stýkali jsme se jako bratranec a sestřenice. Teta byla jen o čtyři roky starší. Prvá letmá a mlhavá vzpomínka je z doby zlomu čtyřicátých a padesátých let. Milena u nás párkrát přespala, když jí moje maminka díky svým známostem sehnala jako mnohým svým maturantkám místo.

Druhá, rovněž letmá, ale ostře jasná, vzpomínka je ze zlomu padesátých a šedesátých let. Setkali jsme se s maminkou doma ve dveřích z pokoje na chodbu. Už jsme se minuli, když mi položila otázku: „Víš, že Milenu zavřeli?“ Odpověděl jsem, že ne, protože jsem v té době vůbec nevěděl, že nějaká Milena existuje. Teprve za pár dnů mi došlo, proč mi maminka tuto otázku položila. V té době se u mne náhle probudil silný náboženský cit. Začal jsem pravidelně chodit na mši sv., nejenom v neděli. Na mém stole se objevila jiná Bible, než ta, kterou jsme samozřejmě doma měli. Ale objevil se i osmerkový česko-latinský misálek. V rodině se vždy debatovalo o mnohém. Začal jsem nastolovat církevní témata a také v otázkách historických jsem velmi dobře argumentoval z pozice věřícího katolíka. Jed-

nou se mě někdo zeptal, kdo mě této argumentaci naučil. Řekl jsem, že mě zaujalo jedno místo z Písma sv. a že jsem si k tomu našel nějakou literaturu. To bylo přijato, protože práci v knihovnách jsem dokonale využíval. Také jsem věděl, na koho ze známých se obrátit.

Důvodem matčiny otázky byla obava, zda jsem nebyl ohrožen Mileniným zatčením nebo nejedu v něčem podobném. Maminka se uklidnila. Já však musel upravit své jednání. Jel jsem totiž plnou parou v něčem možná ještě nebezpečnějším. Byl jsem členem tajného společenství kněží a připravoval se ke kněžskému svěcení. Bylo proto nutné zvýšit ostražitost vůči našim. Přísaha, kterou jsme skládali o utajení, byla děsivá a neúprosná.

Mnoho let poté jsem potřeboval zařízovat něco na brandýském hřbitově, a vyhledal proto příbuzné. Doptal jsem se na dům a otevřel mi neznámý muž. Zřejmě přeslechl moje jméno a poslal mě do fabriky. Tam se na nic neptali a za chvíli přišla Milena, kterou jsem poznal podle toho, že se rozhlížela a hledala, kdo za ní přišel. Byla klidná, ale krajně ostražitá. Když jsem se představil, požádala mě k mému velkému údivu o občanku. Ani pak ještě nebyla zcela klidná. Odešla požádat o propustku na dvě hodiny a já mezitím uvažoval o jejím chování. Šli jsme

k ní domů, a když jsme mluvili o obou rodinách v přítomnosti muže, který mne za ní poslal, vše se vysvětlilo. Milena nejdřív očekávala další z mnoha návštěv StB a mne považovala za volavku.

Za mnoho dalších let, kdy už věděla, že jsem kněz, mi vyprávěla, že moje maminka navštívila nedlouho po Milenině zatčení její matku a shodly se na tom, že mladí statečně riskují, rodiče nic přesného nevědí, ale všechno odnesou.

Tato vzpomínka může mladým lidem ukázat, že svoboda vždy hodně stojí, a také, jak se formovala naše generace kněží. Mnohým se bude zdát, že vánoční čtení to zrovna není. Jenže je. Předně

proto, že s námi dvěma vcelku všechno dobře dopadlo. Za druhé proto, že originální Vánoce zdaleka nebyly idylka s baculatými anděličky, cukrovím a túdlidúdlí koledami: porod ve chlívě, Herodova hrozba, daleká cesta s kojencem do Egypta, nejistota a strach. I to, ba právě to, musíme vědět a nějak prožít, abychom příchod všemocného Spasitele pochopili, získali pokoru a postavili se na místo nám od Boha určené a s ním spjatý úkol svědomitě plnili, protože to je naplnění života.

Požehnané Vánoce všem a každému.

Petr Pitha

Z „Uvedení do zbožného života“ od sv. Františka Saleského

Při stvoření nařídil Bůh rostlinám, aby nesly plody, každá podle svého druhu. A tak přikazuje Bůh také křesťanům, živým rostlinám své církve, aby přinášeli plody zbožnosti, každý podle svých vlastností, stavu a povolání. Jinak má pěstovat zbožnost šlechtic než řemeslník, jinak sluha než kníže, jinak vdova, neprovdaná dívka nebo žena, žijící v manželství. A nejen to; je třeba i vykonávání zbožnosti přizpůsobit schopnostem, činností a úkolům každého zvlášť.

Řekni mi, bylo by vhodné, aby biskup vyhledával samotu jako kartuziáni? A manželé aby se nestarali o majetek o nic víc než kapucíni; řemeslník aby zůstával celé dny v kostele jako řeholník, a naopak řeholník byl stále zaneprázdněn všemožnými věcmi ve prospěch bližního jako biskup? Nebyla by taková zbožnost směšná, vyšinutá a nesnesitelná?

Přesto však velmi často dochází k takovému omylu a absurdnosti. Zcela neprávem, neboť je-li zbožnost pravá a upřímná, nic neničí, naopak zdokonaluje a dovršuje všechno; a jestliže někdy odporuje a brání nějakému řádnému povolání a stavu, je to nepochybně zbožnost falešná.

Včela sbírá svůj med z květů, a přitom je nepoškodí a neničí, zanechá je neporušené, čisté a svěží, jak je nalezla. A pravá zbožnost působí ještě lépe, neboť nejen že žádné povolání nebo činnost neporuší, ale naopak dodává jim větší hloubku a krásu.

Jako drahokam hozený do medu nabývá většího lesku, každý podle své barvy, tak se stává člověk příjemnějším a dokonalejším ve svém povolání, je-li spojeno se zbožností: péče o rodinu je skrze ni více prostoupená pokojem, láska mezi

manžely je opravdovejší, služba predstavenému vernější a jakékoli povolání se vykonává s větší ochotou a lépe.

Je omylem a přímo bludem chtít zbožný život vyloučit z družiny vojáků, z dílny řemeslníků, ze dvora knížat, z domácnosti manželů. Je pravda, Filoteo, že v těchto povoláních nelze pěstovat zbož-

nost čistě kontemplativní, mnišskou a řeholní; ale kromě těchto tří druhů zbožnosti je ještě mnoho jiných, vhodných zdokonalovat ty, kdo žijí ve stavech světských.

Ať jsme tedy kdekoli, můžeme a máme usilovat o dokonalý život.

Katarina Holcová: Po škole u svojich detí

Bol to taký (ne)obyčajný deň. Obyčajný svojimi povinnosťami, obyčajný tým, že som sa voči nepríjemným povinnostiam búrila. Neobyčajný tým, že som nachádzala ich zmysel. Z času na čas totiž mamy dostávajú „zhora“ veľkú dávku povzbudzovacích prostriedkov. Ráno. Deň začínam v zhone. „Mami, toto si neviem obliecť.“ „Mami, už ma môžeš učesať.“ „Mami, ešte chcem kakao.“

Neochotne som plnila detské prosby, ospalá z nočného vstávania k najmladšej. Zrazu som si spomenula na Martu a Máriu a Ježišovu návštevu u nich. Pane, prečo ma necháš obsluhovať? Chcela by som sadnúť k Tvojim nohám a počúvať. Vybrať si ten lepší diel. Ale ako? Zrazu som si uvedomila, že Ježišove nohy sú strapaté hlávky, čo treba učesať, aj hladné ústičká, čo treba nakrmiť.

Dopoludnie. Snažím sa deťom vysvetliť, ako by sa mohli hrať „na obchod“ spolu bezo mňa. Rada sa hrávam so svojimi deťmi, ale práve hra „na obchod“ ma nebaví a hlavne by som mala vyvesiť bielizeň. Moje slová nepočúvali. Obidve viedli plačtivo-nahnevany monológ. Mala som pocit, že každá z nás hovorí cudzím jazykom, druhému nezrozumiteľným. Zdalo sa mi, že ešte chvíľka disku-

sie s dcérami a vydám svoje posledné sily. Ale zrazu prišiel návod ako neriešiteľnú situáciu vyriešiť. Spomenula som si na apoštolov, ktorí chceli hladný dav dovtedy počúvajúcí Ježiša poslať po okolitých dedinách, aby problém hladu niekoľkých tisícov ľudí vyriešil niekto iný. Ako to bolo ďalej? Už viem. Deti som posadila, ukázala svoje prázdne ruky, pohliadla k nebu, a poprosila, aby som mala z čoho lámať a dávať. Moje sily sa zázračne rozmnožili. Dokázala som pre deti vytvoriť požehnanú chvíľku pokoja, v ktorej sa uspokojili. A zvýšili aj na omrvinky do košov. Našla som v sebe silu a chvíľu som bola v ich „obchode“ predavačka.

Bolo tesne pred obedom. V izbe na zemi bola porozhadzovaná spleť hračiek, najmenšie dieťa plakalo, dve staršie sa preťahovali o hračku, z naplánovaných prác som nič nestihla a na variči sa niečo pripaľovalo. Zastala som bezmocne v strede chaosu. „Pane, prečo ma tu necháš bez pomoci?“ Cítila som sa ako apoštoli zmietaní búrkou v strede jazera a pozerajúci sa na spiaceho Ježiša. Ale spomenula som si predtým na Pána? Už hodinu som pobiehalo sem a tam so zamračeným čelom a snažila sa zvládnuť situáciu. Chvíľu som si pripadala ako hr-

dina, ako to všetko zvládam, lenže stačilo málo a vlna naliala vodu do loďky mojej sebaistoty a tá sa nebezpečne rozkolísala. Prišla nervozita a to je najlepšia cesta ako klesnúť na dno. Pritom stačilo dôverovať: „Pane, ja viem, že mi pomôžeš.“

A už som vedela, ako na to. Vypla som plyn pod pretekajúcim hrncom, najmladšie dieťa som vzala na ruky a dve staršie sa dali presvedčiť, aby začali upratovať rozhádzané hračky.

Popoludnie. Najmladšia spí. Chcela som si vydýchnuť v strede dňa. Vzala som do ruky časopis. Predsa aj apoštoli viedli Ježiša na opustené miesto, aby si oddýchli. „Mami, sľubovala si, že mi prečítaš rozprávku!“

Dcéрка má pravdu, sľubovala. Akurát som na to už dávno zabudla. A tak som sa tešila na chvíľku pre seba. Zamyslela som sa, čo robiť. Pozrela som sa na prosebné očká. Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá (1 Kor 13,4). „Tak to dones. Ale potom sa rýchle prezlečiete na prechádzku.“ Poobede. Šli sme na prechádzku. „Mami, poďme na piesok!“ „Pieskovisko máte v záhradke. Teraz sa radšej prejdeme.“ „Mami, my chceme na piesok.“

Neodolala som ich prosbám. Ale sedela som na okraji pieskoviska naježaná a vopred pripravená útočiť ako podráždený dikobraz. Zase aby som robila policajta. Jeden chlapček rozdupal mojim dievčatám hrad, čo práve dostavali. Dievčatko im vzalo lopatku a odnieslo niekde na druhú stranu pieskoviska. Stredná dcéra plakala za hradom, najstaršia sa pretahovala o lopatku a za mojím chrbtom nasypalo ďalšie dievčatko na najmenšiu dcérku do kočíka

hrst piesku.

Prečo mi nie je dopriaty pokoj aspoň na prechádzke? Nikdy neviem, čorobiť v týchto chvíľach. V jednej chvíli by som tým malým škodcom najradšej dala po zadku. To preto, že nemám dost veľké srdce, aby sa mi tam zmestili aj tie úplne cudzie deti, čo práve ublížili mojim. V druhej chvíli by som sa najradšej tvárila, že som nič nevidela. Lenže to by sa moje deti cítili osamotené, bez pomoci. Veď ich učím, že výsledky osožnej práce iných sa nemajú ničiť. A postaviť pieskový hrad je predsa osožná práca.

A služobník Pána sa nemá vadit, ale má byť ku všetkým prívetivý, schopný vyučovať a trpezlivý, so skromnosťou má poučovať takých, čo sa mu protivia. (Veď) Boh im môže dať milosť pokánia, aby spoznali pravdu (2 Tim 2, 24-25). Pekná teória. A čo prax. Skúsím sa usmiať a povedať malému ničiteľovi hradu: „Pozri to dievčatko plače, že si jej zbúral hrad. Pomôž jej ho znovu postaviť.“

Niekedy uspejem, niekedy nie. Ale vždy to stojí za pokus.

Podvečer. Z práce prišiel manžel. Hovoril, že dnes mal dobrý deň, pokročil v svojej práci. Deti sa naňho nadšene vrhli a do večere sa spolu hrali.

A čo ja? Varila som večeru a premýšľala o tom, že sa mi nič nedarilo, nič po mne nezostalo, niečo, čo by som si mohla položiť pred seba a pozerat sa na to, aby som mala zhmotnené svoje schopnosti a svoj čas. Od rána som robila „zle platenú“ prácu. A manžel? Pri deťoch „pracuje“ len tú poslednú hodinu a má tú istú zásluhu, tiež je milovaný rodič. Pocit nespravodlivosti sa zobúdz a neviem si s nim poradiť. Tak ako tí nádenníci na vinici, čo dostali rovnakú mzdu, či sa plahočili celý

deň alebo hodinu.

Je neskorý večer. Deti spia, všade je ticho. Snažím sa niečo robiť, vrátiť sa k svojej starej práci. Som ospalá, veľmi sa mi nedarí. Tupo hľadím na obrazovku počítača a pospávam. Zajtra budem unavená a nervózna na deti.

Ale nedokážem vstať a odísť. Neviem sa rázne rozhodnúť. Je narodenie detí tá chvíľa, keď nás Pán volá, aby sme aspoň na určitý čas zahodili spolu s Petrom a Ondrejom siete a šli v ústrety inému poslaniu? Hľadám dôvody pre a proti. Taká učiteľka sa môže po pár rokoch vrátiť zase do školy, predavačka za pult. Ale čo ja? Podarí sa mi po niekoľkých rokoch naskočiť do uháňajúceho vlaku vedy?

Cez všetky úvahy sa mi derie pred oči obraz ubehaného apoštola, čo v chvate vylovil nejakú tú rybu a potom sa rozbehol za Ježišom, aby načúval jeho slovám a zase bežal späť k svojim sieťam. Siete má zamotané, Božie slovo nedopočuté.

Obrazovka bliká do noci. Pribudne na nej pár viet, nová tabuľka. V mojom srdci

sa varia pochybnosti. Zajtrajší deň bude jedinečný pre moje deti. Mám právo sa na ne pozerat unavenými očami?

Polnoc. Zaspávam. Chvíľu mi všetko pripadá ponuré, ako správy z rádia. Ale potom si poviem: „Čo keby ste dnes hovorili o tom, koľko matiek sa zaradovalo z prvého zúbku svojho dieťaťa, z jeho prvého úsmevu, prvých napísaných písmeniek.“

Deti tíško dýchajú. Pokúšam sa o modlitbu. A zrazu všetko nepríjemné z celého dňa je preč a zostáva len pocit toho krásneho: pohladenia nešikovnou detskou rúčkou, milé slová, radosť zo všetkého nového, čo sa naučili, či poznali. Vidím rozradostené oči svojich detí a zaspávam s pocitom vďaky za dobrodružstvo, ktorým je materstvo. Pán je môj pastier, nič mi nechýba: pasie ma na zelených pašienkach. Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje. Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu (Ž 22).

Pokračování přístě...

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla
Lázně Toušeň, kostel sv. Floriána
Svémyslice, kostel sv. Prokopa
Zápy, kostel sv. Jakuba
Mratín, kostel sv. Michala
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha

Út, St 18.00, Čt 9.00, Pá 18.00, **Ne 8.30**
Ne 10.30
Ne 14.30
1. sobota v měsíci 16.15
mše nejsou
3. sobota v měsíci 16.15

Bohoslužby v okolních farnostech

St. Boleslav, sv. Václava
Čelákovice, Nanebevzetí P. Marie
Mochov, sv. Bartoloměje
Nehvizdy, sv. Václava
Chvaly, sv. Ludmily

Po, St, So 9.00, Út, Pá 18.00, **Ne 9.00, 18.00**
St, Pá 17:30, **Ne 9.30**
Ne 8.00
Ne 11.00
Čt, Pá 18.30, So 8.30, 18:30, **Ne 8.30**